

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 22^ο

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΝΗΙ ΚΑ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017

- ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 253

www. athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

Πρός τιμὴν τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Πορφυρίου τοῦ Κausοκαλυβῆτου, ἡ ὁποία τιμᾶται στίς 2 Δεκεμβρίου, παραθέτουμε ἐδῶ λίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ θαυμαστά γεγονότα πού ἐπετέλεσε στήν ζωὴ του.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος εἶπε σέ ἓναν ἐπισκέπτη του: «Βλέπω πῶς κάτι κακό ἔχεις κάνει στήν ζωὴ σου». Κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε πῶς ἡ συνειδήσι του δὲν τὸν ἐλέγχει γιὰ κάτι. «Τριάντα χρόνια στήν Ἀθήνα δὲν ἀδίκησα κανέναν». «Στό χωριό;», ρώτησε ὁ Γέροντας. «Οὔτε ἐκεῖ. Καί νά σκεφθῆτε ὅτι εἶμαι καλός ἄνθρωπος. Ὅταν ἓνας ἐπιστάτης μας μᾶς ἐκλεψε ἓνα μεγάλο ποσό, δὲν τὸν κατήγγειλα στήν ἀστυνομία. Βέβαια τὸν ἀπέλυσα», εἶπε ὁ ἐπισκέπτης. «Τὸν εἶδες νά κλέβη;», ρώτησε ὁ Ἅγιος Πορφύριος. «Ὁχι, ἀλλὰ εἶμαι σίγουρος, διότι μόνον ἐκεῖνος ἤξερε πού εἶχαμε τὰ χρήματα». «Ὁχι», εἶπε ὁ Ἅγιος. «Δὲν τὰ ἐκλεψε αὐτός, ἄλλος τὰ ἐκλεψε κι ἐσύ τὸν ἀπέλυσες ἀδίκως καὶ ἀμαύρωσες τὸ ὄνομά του». Ἐβλεπε τί εἶχε γίνει 35 χρόνια πρὶν.

Ἐίχε πάει κάποια φορά ἓνα ἀπὸ τὰ ἀδελφία μου νά πάρη τὴν εὐχή τοῦ π. Πορφυρίου. Ἐξω πού καθόταν ὑπῆρχε πολὺς κόσμος. Βγήκε ἓνας ὑποτακτικός τοῦ Παππούλη καὶ λέει: «Ποιός εἶναι ὁ Θεοφάνης; Νά περάσῃ μέσα». Σημειώτεον ὅτι δὲν τὸν ἐγνώριζε. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού πήγαινε ἐκεῖ ὁ ἀδελφός μου. Τοῦ μιλοῦσε ὁ π. Πορφύριος πάνω ἀπὸ δύο ὥρες γιὰ τὴν νοερά προσευχή. Τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Ἐλέησόν με». Ὅταν ἐφυγε ὁ ἀδελφός μου, στὸν δρόμο πού ὠδηγοῦσε, ἄρχισε ἡ καρδιά του ἀπὸ μὴν τῆς νά λή τὴν νοερά προσευχή, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Αἰσθανόταν δέ μιά ἀπέραντη γαλήνη. Αὐτὸ ἦταν ἓνα μικρὸ δῶρο ἀπὸ τὸν π. Πορφύριο γιὰ νά νοιώσῃ καὶ στήν πράξι τὴν εὐχή.

Σίμων Μοναχός

Τὸ πᾶν εἶναι νά ἀγαπᾶμε τὸν Χριστό καὶ νά Τοῦ δώσουμε χῶρο στήν καρδιά μας.



Γερόντων

⊗ Ὅτι θέλει ὁ λαός, τὸ θέλει κι ὁ Θεός. Αὐτοὶ πού θέλουν καλοὺς ἄρχοντες, τοὺς στέλνει ὁ Θεός καλοὺς ἄρχοντες. Ὅτι θέλει ὁ λαός, τὸ κάνει ὁ Θεός. Ἄν θέλουμε ἐμεῖς καλά, ὁ Θεός θά μᾶς δώσῃ καλά.

⊗ Ἡ ταπείνωσι εἶναι ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. Χωρὶς ταπείνωσι δὲν μποροῦν νά μᾶς δοθοῦν χαρίσματα. Καὶ νά ἔχουμε κάποιο χάρισμα, ὅταν δὲν ἔχουμε ταπείνωσι, φεύγει. Ἡ ταπείνωσι μᾶς βοηθᾷ νά κερδίσουμε τὰ πάντα.

† Πατήρ Εὐμένιος

⊗ Ὅσοι ἔχουν τὴν εὐλογία νά ἔχουν καλὴ ὑγεία καὶ μποροῦν νά ἀπέχουν ἀπὸ τὴν τροφή γιὰ μερικὲς ἐβδομάδες, φθάνουν σέ κατάστασι μακαριότητος. Τὰ πάθη γαληνεύουν. Ζωντανὸ αἶσθημα εἰρήνης καὶ παρουσία τοῦ Θεοῦ συνοδεύει τὴν προσευχή. Εἶναι κρίμα πού σήμερα δὲν ἔχουμε συχνά αὐτὴ τὴν ἀντοχή.

⊗ Νά εἶστε πολὺ προσεκτικοί! Μὴν ἐπιτρέπετε σέ κανέναν ἀρνητικὸ λογισμό νά εἰσδύσῃ στήν καρδιά σας.

⊗ Ἡ πιο ἀπλὴ ὁδὸς εἶναι νά ὑπακούομε καὶ νά μὴν ἐπιβάλλομε τὸ θέλημά μας. Αὐτός εἶναι ὁ ἰσχυρότερος πόλεμος ἐναντίον τῶν παθῶν.

† Γέρων Σωφρόνιος

Ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες,

Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια σᾶς προσφέραμε ἀνελλιπῶς τὴν ἐφημεριδοῦλα μας. Δυστυχῶς ἐπειδὴ ἡ πολιτικὴ τοῦ Ταχυδρομείου ἔχει ἀλλάξει, κατέστη ἀσύμφορη ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἐντύπου μας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ στό ἐξῆς ἡ **“ΑΘΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ”** θά κυκλοφορῇ κάθε τρεῖς μῆνες μόνον σέ ἠλεκτρονικὴ μορφή.

Γιὰ νά διαβάσετε τὴν **“ΑΘΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ”** τὸ μόνο πού θά πρέπει νά κάνετε εἶναι νά μπαίνετε στήν ἰστοσελίδα μας **www. athoniki-politeia.gr** στίς ἀρχές κάθε τριμήνου, δηλαδή στίς ἀρχές Ἰανουαρίου, Ἀπριλίου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτωβρίου.

Μετ' ἀπειρῶν εὐχῶν
Σίμων Μοναχός

Μεσημέρι, παραμονή Χριστουγέννων. Τά σπουδαία συμβαίνουν αλλοῦ. "Όχι σ' αυτό τό μικρό σπίτι ὅπου δέν συμβαίνει τίποτε τό ιδιαίτερο, τίποτε τό ἀξιοπρόσεκτο. Άλλοῦ οἱ νοικοκυρές ἐπιδίδονται σέ προετοιμασίες γιά τό χριστουγεννιάτικο οικογενειακό τραπέζι, καθαρίζουν καί στολίζουν τά σπίτια τους γιά τήν λαμπρή ἡμέρα πού ἔρχεται. Σ' αυτό τό φτωχικό σπιτάκι ὅμως ἐπικρατεῖ ἡσυχία. Ἡ μητέρα δείχνει κατάκοπη καί προβληματισμένη, τό βλέμμα της εἶναι ἀνήσυχο. Νέα στό σῶμα, γριά σχεδόν στήν ψυχή. Τό παιδί της, μέ πρόσωπο ἀγγέλου, μπροστά στά εικονίσματα, μέ τό καντήλι νά ἀντιφεγγίζει στά μάτια του κάνει τήν προσευχή του μπροστά στήν μικρή φάτνη, πού ἔχει φτιάξει μέ τά χεράκια του μέ λίγα ἄχυρα καί τίς φιγοῦρες τοῦ θείου βρέφους, τῆς Παναγίας μας καί τοῦ Ἰωσήφ, πού ὁ πατέρας του, μέ τίς σχεδόν ἀνύπαρκτες καλλιτεχνικές του ικανότητες, εἶχε σκαλίσει

σέ μερικά κομμάτια ξύλο. Τό παιδί προσευχόταν μέ θέρη νά φέρη ὁ πατέρας του γυρίζοντας κάτι γιά νά φάνε. Κάθε ἡμέρα ἐρχόταν ἀπ' ἔξω μέ τό φαγητό σκεπασμένο, σάν κλοπιμαῖο, προερχόμενο ἀπό τό ὑστέρημα κάποιων ἄλλων. Ὡρες σιωπῆς καί ἀναμονῆς. Οὔτε τό παιδί, οὔτε ἡ μητέρα μιλοῦσαν. Μόνον κοιτάζονταν παρηγορητικά, μιλοῦσαν μ' ἕναν ἀθόρυβο διάλογο παρακλήσεως, ψυχικό, ἀδειάζοντας σιγά-σιγά τά τελευταῖα ἀποθέματα τῆς ὑπομονῆς τους. Τότε ἀκούστηκε ὁ θόρυβος τῆς πόρτας πού ἀνοίγε καί ὁ πατέρας μπῆκε μαζί μ' ἕναν ἠλικιωμένο ἱερέα. Ὁ πατέρας σαραντάρης μέ μορφή ἐβδομηντάχρονου, ράκος καθημαγμένο ἀπό τήν ἀνεργία καί τήν ἀγωνία νά προσφέρη στήν οἰκογένειά του τά χρειαζόμενα. Ἡ μητέρα τόν κοίταξε καί τόν πῆρε παραπέρα.

- Τί συμβαίνει; τόν ρώτησε. Τί θέλει ὁ ἱερέας ἐδῶ;

- Ἐναν ἀγιασμό θά μᾶς κάνη καί θά μᾶς δώση τήν εὐχή του νά μᾶς βοηθήσῃ ὁ Θεός, τῆς ἀπάντησε ὁ ἄντρας, μέ φωνή σβησμένη. Δέν μᾶς ἔχει μείνει τίποτε ἄλλο, σέ παρακαλῶ μή στενοχωριέσαι, εἶμαι ἐντάξει.

Κάθισε ὁ ἱερέας καί ἡ γυναίκα τοῦ πρόσφερε ἕνα ποτήρι νερό μ' ἕνα ξερό παξιμάδι. Δέν εἶχε καί κάτι ἄλλο νά τόν φιλέψει.

Τό Εὐαγγέλιο, τό Πετραχίλι, ὁ βασιλικός ἦταν ἔτοιμα νά σκορπίσουν χάρι καί εὐλογία, ἀνάσα ἐλπίδας αὐτή τήν γιορτινὴ ἡμέρα. Πέρασαν λίγα λεπτά σιωπῆς. Μετά ἤρθαν τά τυπικά: οἱ νουθεσίες, κάλεσμα γιά συχνό ἐκκλησιασμό, συμμετοχή στήν ζωὴ τῆς ἐνορίας, ὑπόσχεσι γιά κάποια δουλειά, κάποια βοήθεια, ὅλα αὐτά πού ἡ φιλόστοργη μάνα Ἐκκλησία, αἰῶνες τώρα, ἀδιάκοπα καί ἄκοπα κάνει γιά ν' ἀναστήσῃ τά παιδιά της, πού σκοντάφτουν στόν κακοτράχαλο δρόμο τῆς ζωῆς.

Τό παιδί κοίταζε στά μάτια τόν ἱερέα, πού πρὶν λίγο τό

εἶχε συγχαρεῖ γιά τό καθαρό του δωμάτιο, τό μικρό εἰκονοστάσι καί τήν φάτνη πού μέ τόση ἐπιμέλεια εἶχε φτιάξει.

- Παππούλη, νά σᾶς ρωτήσω κάτι;

- Νάί, παιδί μου ὅ,τι θέλεις. Ἄν ξέρω, εὐχαρίστως νά σέ ἀναπαύσω.

- Γιατί, Παππούλη μου, ὅλοι ἔχουν φαγητό ἐκτός ἀπό ἐμᾶς; Γιατί ὁ μπαμπᾶς δέν ἔχει δουλειά; Γιατί ἡ μαμά κλαίει κρυφά; Γιατί κάνει πῶς μαγειρεύει, ἐνῶ ὁ μπαμπᾶς φέρνει τό φαγητό ἀπ' ἔξω; Γιατί τά παιδιά ἀποφεύγουν νά μέ κάνουν παρέα;

Ἄμετρητα "γιατί" ἔκαναν τό σπίτι νά τρίζη συθέμελα.

- Γιατί δέν μᾶς βοηθᾷ ὁ Χριστοῦλης ἐμᾶς, ἀλλά μόνο τούς ἄλλους; Ἄφου προσευχομαστε, γιατί δέν μᾶς προσέχει κι ἐμᾶς; Νά, λίγο πρὶν ἔρθετε σ' Ἐκεῖνον προσευ-

χόμουν, πού θά γεννηθῆ ξανά ἀπόψε. Δέν ἔχουμε κάνει τίποτε κακό.

Οἱ γονεῖς δαγκώθηκαν. Ξέσπασε αὐτό πού

καίρο ἐφοβοῦντο: τό ἠφάιστειο τῆς μικρῆς ψυχῆς. Τό παράπονο ξεχύθηκε σάν λάβα καί κατάκαψε τήν ἀτμόσφαιρα.

Δέν ἤθελε πολλά. Τά αὐτόνοητα ζητοῦσε αὐτός ὁ "ἄγγελος" πού τοῦ γύρισαν τό κλειδί ἀπό μέσα κι ἔμεινε ἀπ' ἔξω νά κοιτάζῃ ἀπορημέ-

νος τόν παράδεισο πού τοῦ στεροῦσαν.

Ὁ ἱερέας ταραχθεῖ γιατί, ἐκτός ἀπό τά λόγια πού ἄκουσε, εἶδε ἕνα καυτό δάκρυ νά κυλᾷ στό μάγουλο τοῦ μικροῦ. Ἄβαστακτο τό θέαμα

ένός παιδιοῦ πού υπέφερε. Ὅλα αὐτά τά χρόνια ἱερατικῆς εὐθύνης, ποιμαντικῆς πορείας καί διακονίας τοῦ Θεοῦ ἔμοιαζαν νά τόν ἐγκαταλείπουν. Ἐμοιαζε μ' ἕναν φρεσκοχειροτονημένο Διάκονο, πού ἀλλοῦ πατοῦσε κι' ἀλλοῦ βρισκόταν.

Πέρασε ἕνα λεπτό, πού ἔμοιαζε μέ αἰῶνα. Εἶχε μπροστά του μιά οἰκογένεια πού υπέφερε βουβά, χωρίς ἐπαναστάσεις, χωρίς βία, χωρίς

μῖσος, χωρίς νά ἐνοχλῆ κανέναν, χωρίς τήν ἀντίδρασι πού ἔχουν ἄλλοι σέ παρόμοιες περιπτώσεις, ζητώντας "κρεμάλες" καί "ἐκτελέσεις" καί ἄλλα τινά γιά νά ξεφύγουν ἀπό τό ἀδιέξοδο στό ὅποιο ἔχουν βρεθεῖ. Αὐτή ἡ οἰκογένεια σήκωνε τόν Σταυρό της καί ἀνέβαινε τόν προσωπικό της Γολγοθᾶ, περιμένοντας τόν Σίμωνα τόν Κυρηναῖο νά τήν ἐλαφρώσει λίγο.

Ὁ ἱερέας μάζεψε τά κομμάτια του καί εἶπε στό παιδί, πού δέν ἔλεγε νά ξεκολλήσῃ τά μάτια του ἀπό πάνω του:

- Ἄκουσε, παιδί μου. Δέν θά σοῦ ἀπαντήσω τό "γιατί". Δέν ὑπάρχει ἀπάντησι. Ἄλλά θά σοῦ τό "πῶς". Θά σοῦ πῶ ὅτι μπορείς νά μετατρέψεις τά ἀναπάντητα "γιατί" σέ "πῶς". Ἄπό ἀδιέξοδο τόπο νά κάνης τήν ἀπελπισία τρόπο καί διέξοδο. Θά σοῦ πῶ πῶς μπορείς νά δῆς τόν παράδεισο μέσα ἀπό τήν χαραμάδα πού βρίσκεται δίπλα στό παράθυρό σου, τοῦ εἶπε δείχνοντας μέ το δάκτυλό του τό παλιό παράθυρο στό πλάι τοῦ ὁποίου ἔχασκε μιά

ἡ ΧΑΡΑΜΑΔΑ

καί τό ΦΩΣ

τῆς ἔλευσης τοῦ

ΧΡΙΣΤΟΥ

χαραμάδα, απ' όπου έμπαινε μιά άχτίδα φωτός.

Τό παιδί τόν κοίταξε μέ άπορία.

- Μά αυτό είναι τό φώς του ήλιου, Παππούλη, δέν είναι ό Παράδεισος.

- Όχι, παιδί μου, είπε άποφασιστικά ό ιερέας. Τό Φώς του Θεού είναι. Έτσι νά τό βλέπης και έτσι νά τό περιμένης.

- Μά πώς θά γίνη αυτό πού λές; άνταπάντησε τό παιδί.

- Είδες πού από τό “γιατί” ήρθαμε στό “πώς”; Νά πώς: Αυτό τό φώς πού βλέπεις από τήν χαραμάδα είναι σημάδι από τόν Χριστό μας, πού θά γεννηθή απόψε φέρνοντας αγάπη και έλπίδα στον κόσμο. Είναι τό φώς πού θά σου δώση δύναμη νά στηρίξης τήν μητέρα σου πού κλαίει, τόν πατέρα σου πού αγωνιά. Θά σε βοηθήση νά τρώς τό φαγητό πού σου προσφέρουν σάν νά είναι δικό σας, έχοντας παρέα τόν Χριστό μας, τήν Μητέρα Του και τούς Άγίους, στηρίζοντας τόν έαυτό σου και τόν κόσμο όλο μέ τήν προσευχή σου. Αυτή θά σε γεμίση έλπίδα. Μήν άποκάμεις, παιδί μου, γιατί για σένα κρατά ό Χριστός τόν κόσμο, από τά μάτια σου περιμένει νά περάση τό φώς, όπως περνά μέσα από τήν χαραμάδα του παραθύρου σου, και νά σπάση τό σκοτάδι. Από τήν ταπεινότητα και τήν άθωότητά σου θά νικηθή τό κακό, όλα θά περάσουν κι' αυτή ή χαραμάδα, πού βλέπεις και ντρέπεσαι πού δέν μπορείτε νά τήν φτιάξετε, θ' ανοίξη τόσο διάπλατα, ώστε νά μπήτε μέσα στην χαρά του Χριστού όλοι μαζί. Κάνε ύπομονή, παιδί μου, κάνε προσευχή, κάνε τό δάκρυ σου κολυμπήθρα του Σιλβάμ, νά μπορούμε όλοι οί άμαρτωλοί νά ξεπλυθούμε, νά μās λυπηθή ό Χριστός πού γεννάται, αναστέναξε ό ιερέας.

Τό παιδί αναθάρρησε.

- Είμαι τόσο σπουδαίος για τόν κόσμο, Παππούλη. Μπορώ εγώ νά τά κάνω όλ' αυτά;

- Είσαι και παραείσαι, παιδί μου. Και σου βάζω διακόνημα: Από αύριο κιόλας, ανήμερα των Χριστουγέννων, θ' άρχίσης νά προσεύχεσαι σ' Εκείνον για όλους αυτούς πού δέν έχουν, αλλά περισσότερο γι' αυτούς πού έχουν, και θά προσπαθής κάθε ήμέρα ν' ανοίγης νοητά τήν χαραμάδα αυτή, νά τήν κάνης όλάνοιχτη πόρτα για είσοδο στον πλούτο πού δέν τελειώνει, για τό ξημέρωμα πού δέν γίνεται ποτέ σκοτάδι, για τό γεύμα πού δέν έχει κορεσμό, για τήν χαρά πού δέν έχει όριο. Κάνε μου τήν χάρη, παιδί μου, και εϋχου και για έμένα.

Σηκώθηκε ο ιερέας, φανερά συγκινημένος, και είπε:

- Έλατε τώρα ν' αγιάσουμε τόν οίκο σας, νά πάνε όλα καλά μέ τήν χάρη του Χριστού μας.

Τό παιδί δέν κρατιόταν. Φίλησε τό χέρι του Παππούλη, πήγε κατ' ευθείαν στό δωμάτιό του και άρχισε νά κάνη προσευχή, όμοια κι έξ ίσου άνεκτίμητη μ' αυτή πού κάνουν τά έπουράνια τάγματα των άγγέλων στον Παντοκράτορα, μεριμνώντας ακατάπαυστα για τήν σωτηρία του κόσμου. Σάν φωτεινό άγγελικό και γοργόφτερο σκαρί, τό παιδί βγήκε στ' ανοιχτά νά ψαρέψη Χριστό στό καταγάλανο πέλαγος τής άθωότητάς του και τής παιδικής του ξεγνοιασιάς, πού ξέρει τήν στενοχώρια νά τήν κάνη χαρά από τήν μιά στιγμή στην άλλη.

Μέ τό φώς νά τό λούζη μυστικά από τήν χαραμάδα τής παιδικής του ψυχής, έχοντας για φτερά πλέον τόν παρήγορο λόγο του ιερέα και τήν ευχή του για τόν δρόμο τής ζωής.

Ναί, τώρα πιά δέν τό ενδιέφερε τό “γιατί”, γιατί ήξερε τό “πώς”. Τό πώς είναι ό δρόμος. Τό γιατί ύπάρχει τό αδιέξοδο. Είχε προσλάβει, μέ τό ισχυρό και καθαρό παιδικό του πνεύμα, τό νόημα.

Κι αυτό του ήταν άρκετό για νά δη μέσα από τήν χαραμάδα τό φώς τής έλευσης του Χριστού. Είδε τήν χαραμάδα όλόφωτη και όλάνοιχτη, νά περιμένη και νά του ψιθυρίζει μυστικά:

“Έλα, μικρέ άγγελε, και φέρε μαζί σου και όσους μπορείς”.

Απο
το
γεροντικό

τό μεγαλύτερο θαύμα

Κάποιος άρχάριος μοναχός από τήν Θηβαΐδα, χωρίς νά συμβουλευτή κανέναν, έκανε υπερβολικές άσκήσεις. Γρήγορα όμως κυριεύθηκε από λογισμούς υπερηφανείας. “Έφτασες σε μεγάλη μέτρα”, σκεπτόταν, “πού κανείς άλλος δέν μπορεί νά φθάση σε τόσο λίγο χρόνο. Σου αξίζει νά πάρης τό χάρισμα των θαυμάτων”.

Παρακαλούσε λοιπόν στην προσευχή του τόν Θεό νά του δώση αυτό τό χάρισμα. Μία ήμέρα σκέφθηκε νά συμβουλευτή έναν Άναχωρητή γείτονά του, πολύ διακριτικό και άγιο Γέροντα. Του φανέρωσε τίς σκέψεις του και τίς προσευχές πού έκανε, για νά τόν αξιώση ό Θεός νά κάνη θαύματα, και ζήτησε τήν συμβουλή του.

Ο Γέροντας τόν άκουγε συλλογισμένως. Κατάλαβε ευθύς τήν άρρώστια, από τήν όποία έπασχε ή ψυχή του αδελφού, αλλά σώπαινε.

- Διστάζω, τέκνον, νά σε συμβουλέψω, του είπε, γιατί είμαι βέβαιος ότι δέν θά μ' ακούσης.

Ο αδελφός του ύποσχέθηκε ότι θά έκανε ό,τι του έλεγε.

- Πάρε αυτά τά νομίσματα, του είπε τότε ό Γέροντας. Κατέβα στην πόλι κι άγόρασε δέκα κιλά κρέας, δέκα ψωμιά και δέκα λίτρα κρασί.

Ο αδελφός άπόρησε. Τί τά ήθελε όλ' αυτά ό Άναχωρητής; Μά είχε δώσει ύπόσχεσι. “Έφυγε στενοχωρημένος. Πώς θά πήγαινε, μοναχός αυτός, ν' αγοράση κρέας; Τί θά έλεγαν οί άνθρωποι;

Μέ πολλή ντροπή έκανε τά ψώνια και τά πήγε στον Άναχωρητή.

- Μου ύποσχέθηκες πώς θά κάνης ό,τι σου πώ, του θυμίσε εκείνος.

Ο νέος είχε ήδη μετανιώσει, αλλά δέν μπορούσε πιά νά κάνη αλλιώς.

- Θά πάρης αυτά τά τρόφιμα, τόν πρόσταξε ό Γέροντας, και θά τρώς κάθε μέρα ένα κιλό κρέας, ένα ψωμί και θά πίνης και ένα λίτρο κρασί. Όταν τελειώσουν έλα νά μέ δης.

Απαρηγόρητος ό νέος γύρισε στό κελλί του. Του ερχόταν ή έπιθυμία νά παρακούση, αλλά τόν συγκρατούσε ή ύπόσχεσι πού είχε δώσει, χωρίς νά τόν ύποχρέωση κανείς. Όταν έφθανε ή ώρα νά φάη, έβρεχε τό ψωμί μέ τά δάκρυά του και έλεγε τόν έαυτό του άθλιο και άμαρτωλό. “Υστερα από δέκα ήμέρες πήγε συντετριμμένος στον Άναχωρητή. Άπόρησε εκείνος όταν τόν είδε χλωμό και αδύνατο παρ' όλη τήν καλοφαγία.

- Παιδί μου, του είπε, ευχαρίστησε τόν φιλόναθρωπο Θεό, πού δέν άφησε τό πνεύμα τής υπερηφανείας νά σε κυριέψη και νά σε όδηγήση στην καταστροφή. Όταν πρωτοήρθες εδώ σε ακολουθούσαν δύο πνεύματα: τής κενοδοξίας και τής υπερηφανείας. Τώρα έχουν εξαφανιστή. Αντί λοιπόν νά ζητάς από τόν Θεό νά κάνης θαύματα, νά Τόν ευχαριστής πού σε απάλλαξε από τίς παγίδες αυτές. Αυτό είναι τό μεγαλύτερο και ώφελιμότερο θαύμα.

ΑΚΡΑ ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ

Κάποτε ο Ήγούμενος π. Ἀθανάσιος ο Γρηγοριάτης βρισκόταν στο γραφείο του μ' ένα μοναχό. Αὐτός ο μοναχός ήταν τρομερά οξύθυμος και, πάνω στην συζήτηση, για να επιβάλει την γνώμη του, έρράπισε τον Ήγούμενο.

Τότε φάνηκε τό μεγαλειό της ἀρετῆς τοῦ Ήγουμένου. Δέν ἀντέδρασε καθόλου. Οὔτε θύμωσε οὔτε εἶπε κάτι. Εἰρηνικώτατος πήρε τὴν ἡγουμενική του ράβδο καὶ πήγε στὴν Ἐκκλησία. Εἶχε ἀρχίσει ὁ Ἑσπερινός και ὁ Ήγούμενος ἔψαλλε σάν νά μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε.

Ἔκτοτε οὔτε εἶπε κάτι οὔτε καὶ ἔκανε κάποια ἐνέργεια ἐναντίον τοῦ ἐν λόγῳ μοναχοῦ, ἐνῶ ὡς Ήγούμενος θά μπορούσε ἀκόμα καὶ νά τόν διώξει ἀπό τό Μοναστήρι. Ἐκεῖνος, ὅμως, οὔτε κἂν μιά ἀπλή παρατήρησι τοῦ ἔκανε πρὸς συμμόρφωσι. Τό μόνο πού ἔκανε ἦταν νά προσεύχεται μέ θερμῆ γιά τόν οξύθυμο μοναχό, πού τόσο ἄσχημα τοῦ εἶχε συμπεριφερθῆ.

Πέρασαν τά χρόνια, ὁ μοναχός ἀρρώστησε βαριά καὶ ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἦταν στά τελευταῖα του. Ὁ Χριστός καὶ ἡ Παναγία δέν τόν ἄφησαν ὅμως ἀβοήθητο, γιατί εἶχε μέν τό πάθος τοῦ θυμοῦ, ἀλλά παράλληλα εἶχε ἐργασθῆ καὶ

εἶχε προσφέρει πολλά γιά τό Μοναστήρι του καὶ γιά τό Ἅγιο Ὅρος γενικά.

Ἦρθε λοιπόν σέ μετάνοια καὶ συναίσθησι καὶ ζήτησε ἀπό τοὺς ἀδελφούς τους νά φωνάξουν τόν Ήγούμενο. Μόλις ἐκεῖνος μπῆκε στό κελλί του, ὁ μοναχός τοῦ ἔβαλε συντετριμμένος μετάνοια καὶ ζητοῦσε νά τόν συγχωρήσῃ, πού τόλμησε κάποτε νά σηκώσῃ τό χέρι του καὶ νά τόν χτυπήσῃ.

Τότε ὁ π. Ἀθανάσιος τοῦ εἶπε, μέ σκοπό νά τόν ὠφελήσῃ:

- Πάτερ μου, ὀλόκληρη τὴν ζωὴ σου ἀγωνίστηκες νά κτίξῃς ντουβάρια καὶ Μετόχια. Καλά ὅλα αὐτά. Ὅμως, γι' αὐτὴν τὴν στιγμή πού βρίσκεσαι τώρα, ἔκανες κάποια προετοιμασία;

- Συγχώρησέ με, συγχώρησέ με, ἐπαναλάμβανε συνεχῶς ὁ μοναχός καὶ ἔκλαιγε μέ ἀναφυλλητά.

- Ἐγὼ σέ ἔχω συγχωρήσει ἀπό τότε, ἀμέσως. Ἀλλά τώρα καλά ἔκανες καὶ μέ φωνάξες γιά νά σοῦ διαβάσω τὴν συγχωρητικὴ εὐχή, τοῦ εἶπε μέ ἄκρα ταπεινώσι ὁ πατήρ Ἀθανάσιος.

Μόλις τελείωσε τὴν εὐχή ὁ Ήγούμενος, ὁ μοναχός ἐκοιμήθη εἰρηνικά, ἐν μετάνοια. ■

ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ *μας*
τούς θέλει ὅλους
στό ΠΕΡΙΒΟΛΙ *της*

Παλαιά ὑπῆρχαν πολλοὶ λαϊκοὶ πού ζοῦσαν στό Ἅγιον Ὅρος. Ἦταν φτωχοί, δέν δούλευαν καὶ ζοῦσαν ἀπό τίς εὐλογίες τῶν Πατέρων.

Κάποτε ἡ κοινότητα ἀπεφάσισε νά τοὺς διώξει ἀπό τό Ὅρος. Τούς συγκέντρωσαν ὅλους, ἦταν καμμιὰ πενηνταριά. Ἐνας φωτογράφος τοὺς ἔβγαλε καὶ μιά ἀναμνηστικὴ φωτογραφία μπροστά στό Πρωτάτο. Ὅταν ὅμως ἐμφάνισε τίς φωτογραφίες, εἶδε πάνω ἀπό τοὺς λαϊκοὺς νά στέκεται ἡ Παναγία καὶ νά τοὺς σκεπάζῃ.

Ὁ φωτογράφος ἀπόρησε, γιατί δέν εἶχε δεῖ τίποτε τέτοιο κατὰ τὴν φωτογράφισι. Ἐτρεξε νά δεῖξῃ τὴν φωτογραφία στοὺς ἐπιστάτες καὶ, μόλις εἶδαν οἱ Γέροντες τὴν Παναγία πάνω ἀπό τοὺς λαϊκοὺς, εἶπαν:

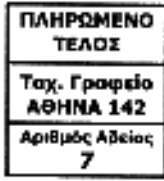
“Ἄς μείνουν ἐδῶ. Ἡ Παναγία τοὺς θέλει ὅλους στό Περιβόλι της”.



Αθωνική www.athoniki-politeia.gr
πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: *Σίμων Μοναχός*
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος*
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 – κωδ. ταχ. 2777



Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

Ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες

Ὅλα αὐτά τὰ χρόνια προσπαθούσαμε νά εἴμαστε συνεπεῖς ἀπέναντί σας καί νά σᾶς προσφέρουμε ἀνελλιπῶς τήν ἐφημεριδούλα μας. Δυστυχῶς ἐπειδή ἡ πολιτική τοῦ Ταχυδρομείου ἔχει ἀλλάξει, κατέστη ἀσύμφορη ἡ ἀποστολή τοῦ ἐντύπου μας. Γιά τόν λόγο αὐτό στό ἐξῆς ἡ “ΑΘΩΝΙΚΗ” θά κυκλοφορῆ μόνον σε ἠλεκτρονική μορφή.

Σᾶς παρακαλοῦμε πολύ νά μᾶς ἀποστείλετε τήν ἠλεκτρονική σας διεύθυνση (e-mail) καί τό τηλέφωνό σας, **εὐκρινῶς γραμμένα**, ὥστε νά ἔχετε τήν δυνατότητα νά λαμβάνετε τήν ἐφημερίδα μας. Ἐάν δέν ἔχετε ἐσεῖς ἠλεκτρονική διεύθυνση, μπορεῖτε νά μᾶς στείλετε αὐτήν κάποιου συγγενικοῦ σας προσώπου, πού εἶναι διατεθειμένο νά σᾶς ἐξυπηρετήσῃ.

Εὐχαριστοῦμε ἐκ τῶν προτέρων γιά τήν κατανόησή σας καί ἀναμένουμε νέα σας.

Σίμων Μοναχός